

LANDSJUWHEEL.

DOOR

JOHAN WATELER.

Er was een tijd dat stoere helden
Hun leven gaven voor dit land; —
De boom der vrijheid werd geplant
In met hun bloed doorweekte velden!
Ons volk wies op, de hand aan 't zwaard,
En toen 't den vrede had gewonnen,
Heeft het, beraden en bezonnen,
In Oost en West zijn schat gegaard.

Sinds wisselden de grauwe luchten
Der lage landen aan de zee,
Maar zelden wisselde de vreë! —
Men leefde van gerijpte vruchten.
Geen vijand in Oud-Holland's tuin!
Geen — dan het onverzoenlijk water,
Dat soms met dreigend golfgeklater
De wachters sidd'ren deed op 't duin!

Geen vijand — en de nijvre handen,
Ze brachten de oogsten in de schuur;
Die groeiden aan, van uur tot uur,
Uit alle streken, alle landen.
Zóó klom de welvaart onverpoosd,
Want haar belagers af te weren
Was ieders zinnen en begeeren,
En haar verwerven — ieders troost!

Toen sprak de Muze der Historie:
„Één vijand heeft dit nobel ras,
„Dat eens der volken voorbeeld was
„En ze bezielde door zijn glorie!
„Een volk leeft niet van brood alleen,
„En zoo voor de enk'len als voor velen
„Moet er een glans van 't Schoone spelen
„Door 't proza van het leven heen!”
